

- Sagen hjemvises til Retten.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og i appelsagen udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Kommissionen har fremsat to appelanbringender til støtte for sin appel.

Med det første appelanbringende, som er opdelt i tre led, har Kommissionen gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, hvad angår fordelingen af kompetence mellem udvælgelseskomitéen og Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor (EPSO).

Kommissionen har med appelanbringendets første led gjort gældende, at Retten begik en fejl ved den retlige kvalifikation af den anfægtede retsakt, dvs. EPSO's afgørelse af 17. august 2015 om ikke at videreføre sagsøgerens anmodning om revurdering på grund af forsinkelse. Denne underretning blev foretaget inden for rammerne af den kompetence, som EPSO er tillagt i henhold til punkt 3.1.3 i de generelle regler for almindelige udvælgelsesprøver med hensyn til at varetage al korrespondance med ansøgere.

Med det andet led har Kommissionen foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl, da den fortolkede de generelle regler. Ifølge Kommissionen skal punkt 3.4.3 i de generelle regler for almindelige udvælgelsesprøver ikke alene sammenholdes med punkt 3.1.3, men også forstås i lyset af ordlyden af og formålet med punkt 3.4.3., der tillægger EPSO kompetence til at varetage den interne revurderingsprocedure.

Med det tredje led har Kommissionen gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den fortolkede artikel 7 i bilag III til tjenstemandsvedtægten. Ifølge Kommissionen udgør den omhandlede underretning en administrativ foranstaltning, der har til formål at sikre, at der anvendes ensartede standarder i procedurerne for udvælgelse i henhold til artikel 7, stk. 1. Ifølge Kommissionen er dette endvidere i overensstemmelse med den rolle som assistent for udvælgelseskomitéen, som EPSO er tildelt, således som anført af Retten i dommen i sag T-361/10 P ⁽¹⁾, Kommissionen mod Pachitis.

Med det andet appelanbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved fortolkningen af anbringendet om manglende kompetence hos ophavsmanden til retsakten. Kommissionen er af den opfattelse, at Retten i det foreliggende tilfælde undlod at undersøge, om der, såfremt den manglende kompetence var afhjulpet, var vedtaget en retsakt med samme indhold eller et andet indhold. I mangel af en sådan undersøgelse kunne Retten ifølge Kommissionen ikke annullere den anfægtede retsakt.

⁽¹⁾ ECLI:EU:T:2011:742

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul Specializat Mureş (Rumænien) den 31. januar 2019 — MF mod BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti og Secapital Sàrl

(Sag C-75/19)

(2019/C 164/18)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul Specializat Mureş

Parter i hovedsagen

Sagsøger: MF

Sagsøgt: BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București og Secapital Sàrl

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er bestemmelserne i Rådets direktiv 93/13/EØF⁽¹⁾ om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, især 12., 21. og 23. betragtning samt artikel 6, stk. 1, artikel 7, stk. 2, og artikel 8, til hinder for en af de nationale retter anlagt fortolkning, hvorefter en forbruger i forbindelse med indsigelse mod fuldbyrdelse — der i national lovgivning udgør et særligt søgsmål, som kun kan anlægges inden for bestemte frister og under restriktive betingelser — efter indledningen af en tvangsfuldbyrdelse mod vedkommende ikke kan påberåbe sig konstateringen af, at der foreligger urimelige kontraktvilkår i en kreditaftale indgået med en erhvervsdrivende — hvilken aftale i henhold til loven udgør et fuldbyrdelsesgrundlag, hvorpå tvangsfuldbyrdelsen mod forbrugeren er blevet indledt — fordi en sådan påberåbelse ikke er tilladt inden for rammerne af det omhandlede retsmiddel, med henvisning til national lovgivning, der fastsætter bestemmelse om almindelige søgsmål, der ikke er underlagt nogen forældelsesfrist, hvormed forbrugeren på ethvert tidspunkt kan anmode om, at det fastslås, at der foreligger urimelige kontraktvilkår, og at deres virkninger fjernes, uden at afgørelsen i dette søgsmål har direkte konsekvenser for tvangsfuldbyrdelsesproceduren, således at der foreligger risiko for, at tvangsfuldbyrdelsen fuldføres, inden der træffes afgørelse i det almindelige søgsmål?
- 2) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, er de nævnte bestemmelser i direktivet da til hinder for nationale bestemmelser, der fastsætter en frist på 15 dage fra meddelelsen om de første tvangsfuldbyrdelsesforanstaltninger, inden for hvilken en forbruger/indsigler (rekvisitus) skal påberåbe sig den urimelige karakter af kontraktvilkår i en kreditaftale indgået med en erhvervsdrivende (og fristen fastsættes ved en præceptiv regel, således at manglende overholdelse heraf fører til, at søgsmålet afvises, idet påberåbelsen er fremsat for sent), henset til, dels at samme ordning i national lovgivning også gælder for muligheden for at fremsætte lignende indsigelser, som anses for at være indsigelser vedrørende sagens realitet, dels at den nationale ret ifølge Domstolens faste praksis af egen drift skal efterprøve, om kontraktvilkår er urimelige, så snart den råder over de oplysninger vedrørende de retlige eller faktiske omstændigheder, som denne prøvelse kræver?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie (Polen) den 31. januar 2019 — Profi Credit Polska S.A. mod QJ

(Sag C-84/19)

(2019/C 164/19)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Profi Credit Polska S.A.

Sagsøgt: QJ